

Publicerad 2014-10-18 11:14 av erkki

Huvudsaken!

Människor emellan

För kort! Så kan det kärva omdömet vara när man kommer från frisören. Jaha. Det växer väl ut? (Tystnad). Förr, när den ekonomiska verkligheten var kärvare, bad jag henne göra jobbet. Hårdhänt och motvilligt skedde det. Men det blev riktigt ok. Så under ett besök i Lund var det dags.

En så duktig frisör du råkade hitta! (Glad) Trevlig var han också. Och inte dyr. Tja, vardagen gick vidare.

Vi har en barnfamilj i Lund, så vi reser dit då och då. I våras passade det ihop med ett frisörsbesök. Även denna gång lånade jag en cykel, passerade en cykelhandlare där jag svängde höger och åkte en bit till. Med lite uppmärksamhet hittade jag frisören igen. Lite kul. Vi pratade förstås, jag kände ju igen honom sedan förra gången. Men han svarade svävande. Det märktes tydligt att han kunde hantera pratandet i sig så att stämningen vidmakthölls. Men han verkade faktiskt inte känna igen mig alls. Ung och till synes frisk i alla avseenden började jag bli lite undrande. Jag brukar få till intressanta samtal, eller åtminstone trevliga, när man socialpratar med okända personer. Så kom förklaringen. Det var brorsan! Tja, det hade ju gått ganska många hårklippningsperioder sedan sist, men jag fick ändå anledning att ifrågasätta min förmåga att känna igen ansikten. Han gjorde ett lika bra jobb och var lika trevlig. Jag var lite imponerad av att han kunde spela brorsa så länge, utan att jag ifrågasatte hans (libanesiska) identitet.

Betygssättningen på hemmaplan var lika säker som att en sten är hård. Bra. Instämde.

Det är trevligt att socialprata. Jag tyckte helt enkelt om de här grabbarna. Härom helgen var det dags igen. Var i Lund och behöver klippa mig. Men nu tog vi lokaltåget till Lunds Central. Inte cykel. Jag hittar nog ändå tänkte jag men berörde saken med svärdottern som med hustrun också ämnade bidra till olika affärsinnehavares försörjning på annat håll. Medan vi gick pekade hon ut sonens favoritfrisör. Billig och bra.

Jaha, men för mig ett oskrivet blad. Vill inte höra något kärvt budskap efteråt. Men, var det så? Var det inte att jag i första hand ville träffa de där killarna och snacka lite. Visserligen står det fruktansvärt till i hans hemtrakter (Libanon) så kring det samtalsämnet får man vara försiktig. Jag brukar annars försöka hitta en lite annorlunda infallsvinkel på de olika samtalsämnena, med de risker det för med sig. Alla förstår ju inte att det handlar om ett socialsamtal där man vill testa lite gränser. Halvt på allvar. Halvt på lek. Något som många gånger bidrar till en mera nyanserad inblick och ibland nya fakta i saken.

Nej, det var nog inte det heller. Men vad var det då? Jag hade nu, sedan gott och väl en halvtimme, skillts från de båda damerna med tillhörande barnvagn, och hittat cykelaffären längs den där gatan, vad den nu hette. Där man skulle svänga höger om man kom från andra hållet. Men jag hittade inte hårfrisören. Det började närma sig stängningsdags. Skulle jag gå tillbaka till den där gallerian och anlita sonens frisör. Nu var det plötsligt allvar! Här är ju cykelaffären. Och tvärgatan. Varför i helvete ser jag inte entrén? Dörren låg ju precis i hörnet på huset. Lokalen borde jag åtminstone hitta. Annars kan ju inte saken avfärdas med att han har flyttat. Kanske vill han bidra i sitt hemland! Det kändes nu väldigt angeläget att komma rätt. Saken

hade blivit jätteviktig! Jag skärpte mig. Vad hette cykelaffären? Jag köpte ju en cykelbelysning där, efter en hårklippning. Ågrens! Så kom förklaringen. Längs samma gata ligger också Anderssons cykelaffär, och kommer man från andra hållet så tänker den obegåvade inte tillräckligt långt runt hörnet.

Jag hittade min vän. Eller om det var brorsan. Kvittar lika. Vad var det då? Jo, det slog mig att den typ av vänskap som kan uppstå i det ganska korta mötet människor emellan, som det också ofta är här på poeter.se, är något som är väl värt att ta vara på.

Så tänkte jag vidare. Så många trevliga människor man mött, som har försvunnit i vimlet, utan minsta möjlighet att åter ta kontakt med! Inte minst gäller detta försäljare som bjudit ordentligt på sig själv, och fått ett gensvar som motsvarat detta. Vilken tomhet skapar inte vissheten att man troligen aldrig ses mera, så dessa positiva känslor får chansen att leva vidare. Oavsett om det blev affär eller inte.

Så var det inte före cykelns tid. Då föddes man, levde och dog inom någon mils radie. Det skapar onekligen ett nytt perspektiv på vad livskvalitet är. Om det hade varit en kvinnlig frisör? Plus syrran. Jo, den berättelsen kan jag också berätta. Sant och ur levande livet. Från Iran och söt. Men en annan gång.

Visst var det bättre förr! ... Hur det blev?

Bra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren erkänt med Poeter.se id #27859 innehar upphovsrätten